

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2007-713-0150

Dato: 17. januar 2007

Til

Folketinget - Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 110-114 af 5. januar
2007.

(Alm. del).

Kristian Jensen

/Kaj-Henrik Ludolph

Spørgsmål 110: Skal ministerens skrivelse af 19. december 2006 forstås således, at ministeren ikke vil foranledige Skatteministeriets bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 om afgørelser fra told- og skatteforvaltningen, der ikke kan påklages til Skatteministeriet, ophævet hurtigst muligt, selv om Folketingets Ombudsmand den 18. december 2006 har udtalt, at den pågældende bekendtgørelse er udstedt uden lovhjemmel?

Svar: Jeg vil gerne indledningsvis gøre opmærksom på, at alle afgørelser som SKAT træffer om materielle spørgsmål, kan påklages enten til Landsskatteretten eller til et ankenævn. Bekendtgørelsen handler derfor kun om visse sagsbehandlingsmæssige forhold, som ikke har betydning for rigtigheden af en afgørelse.

Den 4. januar 2007 holdt Folketingets Ombudsmand et møde med embedsmænd fra Skatteministeriet, hvorunder det blev afklaret, hvilke sager Skatteministeriet efter Ombudsmandens opfattelse er forpligtet til at behandle. I et opfølgende brev af 8. januar 2007 til Skatteministeriet præciserede Folketingets Ombudsmand følgende:

”Skatteministeriet kan således ikke behandle klager over Skats sagsbehandling, hvis en klage angår sagsbehandlingsregler som efter deres art kan få betydning for spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse som (i sidste administrative instans) kan påklages til Landsskatteretten, er gyldig eller indholdsmæssig rigtig, men Skatteministeriet skal behandle andre klager over Skats sagsbehandling, f.eks. en klage over en sagsbehandlers adfærd eller sagsbehandlingstiden.”

I lyset heraf har jeg den 12. januar 2007 underskrevet en bekendtgørelse om ophævelse af bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2007.

Jeg henviser i øvrigt til den supplerende redegørelse, som jeg har givet Skatteudvalget den 12. januar 2007.

Spørgsmål 111: Hvad er baggrunden for at ministeren ikke blot følger Folketingets Ombudsmands udtalelser og anbefalinger vedrørende Skatteministeriets bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 om afgørelser fra told- og skatteforvaltningen, der ikke kan påklages til Skatteministeriet?

Svar: Baggrunden er, at der efter min opfattelse bestod en risiko for, at Folketingets Ombudsmands udtalelser var i strid med skatteforvaltningslovens grundprincip om, at skatteministeren ikke kan træffe afgørelser om en ansættelse af skat eller om en vurdering af fast ejendom.

Det var således afgørende for mig, før jeg tog stilling til spørgsmålet om ophævelse af bekendtgørelsen, at få afklaret rækkevidden af Skatteministeriets forpligtelse til at behandle klager over SKAT.

Jeg henviser i øvrigt til den supplerende redegørelse, som jeg har givet Skatteudvalget den 12. januar 2007, samt til mit svar på spørgsmål 110, hvoraf det fremgår, at bekendtgørelsen vil blive ophævet.

Spørgsmål 112: Vil ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde Skatteministeriet de sidste 10 år ikke har fulgt henstillinger og forslag fra Folketingets Ombudsmand?

Svar: Det er mig bekendt ikke forekommet. Som forklaret i mit svar på spørgsmål 110 er det heller ikke tilfældet ved denne lejlighed, efter at det ved mødet hos Folketingets Ombudsmand den 4. januar 2007 blev klarlagt, hvor begrænset Skatteministeriets kompetence er.

Spørgsmål 113: Er ministeren enig i, at det er uheldigt for befolkningens opfattelse af retssikkerhed på skatteområdet, at Skatteministeriet ikke vil følge henstillinger og anbefalinger fra Folketingets Ombudsmand?

Spørgsmål 114: Er ministeren enig i, at det er uheldigt for befolkningens opfattelse af retssikkerhed på skatteområdet, at ministeren personligt bakker op om Skatteministeriet, selv om Folketingets Ombudsmand kritiserer ministeriet?

Svar: Som oplyst i mit svar på spørgsmål 110 er det min hensigt at følge Folketingets Ombudsmands henstilling og anbefaling.

Jeg vil gerne påpege, at det også ville være uheldigt for befolkningens opfattelse af retssikkerhed på skatteområdet, hvis skatteministeren påtog sig at behandle konkrete klagesager. Det fremgår klart af skatteforvaltningsloven, at ministeren ikke har kompetence til at træffe afgørelser om ansættelser af skat eller vurderinger af fast ejendom. Det er min opfattelse, at det retssikkerhedsmæssigt er særdeles vigtigt, at denne adskillelse mellem ministeren og afgørelser vedrørende den enkelte skatteborgers konkrete forhold respekteres.

Jeg vil gerne i den forbindelse henlede Skatteudvalgets opmærksomhed på bemærkningerne og forarbejderne til skatteforvaltningsloven (lovforslag L 110 – folketingsåret 2004-5, 2. samling). Det fremgik tydeligt af forarbejderne, at hverken skatteministeren eller Skatteudvalget forudsatte, at Skatteministeriet skulle være klageinstans for konkrete klager over told- og skatteforvaltningen.

Folketingets Ombudsmand har nu påvist, at forudsætningen om, at Skatteministeriet aldrig skulle være klageinstans for konkrete klager over told- og skatteforvaltningen, ikke er juridisk holdbar. Ombudsmanden har imidlertid efterfølgende indkredset Skatteministeriets kompetence således, at der efter min opfattelse ikke består den mindste risiko for, at befolkningen vil kunne opfatte Skatteministeriet som en alternativ klageinstans i forhold til

Landsskatteretten. De klager, som Skatteministeriet kan behandle, kan ikke få indflydelse på spørgsmålet om, hvorvidt en konkret afgørelse fra SKAT er gyldig eller rigtig.

Med denne afgrænsning mener jeg, at imødekommen af Ombudsmandens henstilling vil kunne forenes med Skatteudvalgets opfattelse og mine tilsagn til udvalget om, at skatteministeren ikke skal have kompetence i konkrete klagesager. Jeg ophæver derfor bekendtgørelsen.

Selv om Skatteministeriets kompetence således er begrænset til klager over sagsbehandlingsmæssige forhold i SKAT, såsom klager over en sagsbehandlers adfærd eller sagsbehandlingstiden, finder jeg det ikke hensigtsmæssigt, at Skatteministeriet fremover skal behandle disse klager. Det skyldes, at klagebehandling i disse sager må munde ud i afgørelser af skønsmæssig karakter, og at forebyggelse af tilsvarende fejl i fremtiden vil skulle ske gennem SKATs anvendelse af instruktionsbeføjelser over for sine medarbejdere.

Jeg agter derfor ultimo januar 2007 at fremsætte et lovforslag, der indeholder en bestemmelse om, at Skatteministeriet ikke længere skal være klageinstans for klager over SKATs sagsbehandling. I stedet har jeg anmodet SKAT om at tilrettelægge interne procedurer, der sikrer en alternativ klagebehandling af disse sager inden for enhedsforvaltningens rammer. Det sikres herved, at enhver klage vil blive behandlet to gange.